

Ördög Péter

RESIDENT EVIL
ELJÁTSZOTT
LEHETŐSÉG

Kiadja:
Resident Evil Magyarország
Szótakoztató Online Magazin

www.residentevil.hu/fan-stuff/ordog_peter-eljatszott_lehetoseg.pdf

A vonat monoton kattogása kezdet elálmosítani. De ebben semmi meglepő nem volt, hiszen a lábamat a szemben lévő ülésen pihentettem, miközben a vagonban szinte teljesen sötét volt. Csak a cigim izzó parazsa varázsolt némi fényt körém mikor újra és újra beleszívtam.

Furcsa volt ez a sötétség, pedig már negyed órája Racoon City határain belül száguldottunk. Mégsem láttam egyetlen világító lámpát vagy akár csak egy hordóban lobogó tüzet sem. A város csendes volt, a város sötét volt, a város halott volt. A vonat pedig ebbe a halott sötétségbe repített egyre mélyebbre és mélyebbre.

- Nem lesz sétagalopp!- mondta a határozott tekintetű ezredes az eligazításon.

Ez egy nagyon népszerű szófordulat volt a keményebb bevetések előtt, szinte már megszokott. De most először éreztem azt, hogy valami nincs rendben. Minden típusú bevetésnek megvolt a maga rendje. Egy rajtaütésnél van tábor és abban mit sem sejtve ténfergő katonák. Tűszmentésnél van épület és elbarikádózott ablakok. Racoon City-ben viszont akárhogy meresztettem a szememet, semmi nem volt. Hiányoztak a kellékek, mintha az ember moziba menne, de nem lenne vászon, a vetítógép pedig csak üresen kattogna.

Azt mondták, az akció evakuálás és fertőzés elhárítás, ismertebb nevén tisztogatás. Az Umbrella speciális bevetési osztagának hadnagya voltam, és nyolc ember tartozott a parancsnokságom alá. Néhány órája az osztagom azt a feladatot kapta, hogy a többi egységgel együtt néhány fontos alkalmazottat menekítsen ki Racoon City-ből amit immár a vírus teremtményei vontak uralmuk alá. Nem volt ebben semmi furcsa. Más ember, ha zombikról vagy mutánsokról hall, azt hiszi csak ugratják. De nekünk ez egy pillanatra sem fordult meg a fejünkben. Pont elég kiképzésen mentünk át és pont elég nagy pénzt tettünk zsebre, hogy pontosan tudjunk mindent mindenről. Vagy legalábbis fenntartás nélkül kezeljük, ha az Umbrella azt mondja, hogy ez minden.

Az egész feladat egyszerűnek ígérkezett. A városba nem kell behatolni, hanem egyszerűen egy Umbrella luxus vonat visz be minket, utolsónak még mielőtt a kormány kordont vonna a város körül. Letesz a város egy kisebb állomásán, ahonnan szépen elgyalogolunk a 1,5 kilométerre lakó alany házáig. A bőre alá ültetett nyomjelző alapján megkeressük, aztán irány vissza az evakuálási ponthoz. Jó esetben az egész nem tart tovább két óránál, de ha probléma adódik akkor sem haladhatja meg a három órát. Jó esetben nem találkozunk eggyel sem a vírus teremtményei közül, rosszabban egykettőnek szét kell rúgnunk a seggét. Állítólag a városban még mindig vannak ellenálló rendőrök, akik harcban állnak a zombikkal, és más Umbrella csapatok is érkeznek velünk együtt. Reméltem, hogy ők futnak majd bele a nagy buliba és nem mi. Az egész pofonegyszerűnek tűnt, valami mégsem tetszett. Ez pedig a város volt. A város amiben nem égtek fények, amiből nem hallottam puskalövéseket. Nem láttam az utcákon sem menekülni, sem kóvályogni senkit. A város halott volt.

Elyomtam a cigimet és egy újabbra gyújtottam. A vonat monoton zaját egy pillanatra megtörte a Zippo fémes kattánása, ahogy becsuktam. A füstöt az orromon fújtam ki, és tovább kémleltem a várost. A következő pillanatban csipogni kezdett az óráim. Öt perc a kiszállásig.

A cigit a számba vettem, majd kényelmesen feltápáskodtam a párnázott ülésről, amin más helyzetben az Umbrella értékes kitarottjai terpeszkednének. Gyakorlott mozdulattal lendítettem a vállamra M16-osom, és indultam a szomszédos vagonba. Az ajtó fotocellás volt, mindenféle kérés nélkül lendült félre az utamból, csakúgy mint a következő kocsijé.

A csapatomat szállító vagonban égtek a lámpák és feltűnően jó hangulat uralkodott. Két emberem jókedvűen kártyázott, egyikük épp egy velős káromkodás kíséretében csapta lapjait a kettejüket elválasztó kis asztalra. A következő pillanatban ajkaira kiülő mosoly viszont nem hagyott kétséget afelől, hogy haragja színlelt csupán. Tőlem jobbra nagydarab James nevezetű géppuskásom tisztogatta hatalmas fegyverét. Imádta a fegyverolaj szagát, és ahogy ő fogalmazott mindig felállt neki, ha kedvesét a kezében tarthatta. A felesége mellett a méretes gépfegyver volt a titkos szeretője. Néhány üléssel arrébb négy másik katonám hallgatta, ahogy ötödik társuk azt taglalja, hogy hogyan sikerült előző éjjel hanyatt dőntenie egy felkapott étterem pincérnőjét a hátsó raktárban. A felnyírt hajú szoknyavadász kalandjait senki sem vette igazán komolyan, de vétek lett volna bármelyik elbeszélést is kihagyni.

- Öt perc múlva kiszállunk! – mondtam elég hangosan ahhoz, hogy minden szem rám szegeződjön. – Szedelőzködjetek!

Embereim az enyémhez hasonló lomha mozdulatokkal kezdték igazgatni a felszerelésüket, és vállukra vetni fegyvereiket. Egy darabig néztem őket, majd mikor éreztem, hogy a vonat fékezni kezd, a kijáráshoz léptem. Hallottam amint valaki szorosan mögém lép.

- Sima ügy lesz, igaz főnök?

Csapatom önbizalomhiánnyal küszködő rádiósának hangját nem tudtam senkiével sem összetéveszteni. Nem kellett megfordulnom, hogy tudjam a 165 magas, szemüveges, rövid, barna hajú férfinak kövér izzadságcseppek kúsznak végig a halántékán.

- Sima ügy! – válaszoltam neki a vállam fölött hátrakacsintva. Rádiósom ezt a már tőle megszokott bizonytalan mosollyal jutalmazta.

A vonat lassan megállt, az ajtó pedig automatikusan kinyílt. Elsőnek léptem ki az éjszakába, és csak ekkor vettem le puskámat a vállamról, miközben cigimet eltapostam az utolsó lépcsőfokon. Felkapcsoltam a cső alatti lámpát, és miután néhány lépésnyire eltávolodtam a vonattól a fénycsóvával végigpásztáztam az állomással párhuzamosan futó bozótost. Mellettem jobbra és balra újabb fénykörök jelentek meg az ágakon, ami jelezte, hogy a többi csapat is kiszállt.

Emberek felsorakoztak mellettem, és lámpáikkal ők is átkutatták a továbbra sem mozduló bozótost. Végül méreletes géppuskásom szólalt meg.

- Tiszta! – sziszegte a fogai között, mintha nagy erőfeszítésbe kerülne megformálnia a rövid szót.

Leeresztettem a puskámat és egy lépést hátraleptem, hogy katonáim mögé kerüljek. Jobbra- majd balra néztem. Mindkét oldalamon láttam egy-egy szintén kilenctagú csapatot melyek vezetői szintén embereik mögött álltak hozzám hasonlóan. Két másodperc volt az akció kezdetéig, két nagyon rövid másodperc. Erre a rövid időre mégis szinte megfagyott a levegő. A város még csendesebbnek tűnt, az éjszaka pedig mintha magába szippantotta volna a fegyverek fénycsóváit.

Ismét jobbra néztem, és láttam, ahogy a kékszemű hadnagy kimérten rám bólint. Ezután balra fordultam és ezúttal én biccentettem érzelemmentes arcú tisztársamnak. Ő szintén balra fordult és felmutatta a hüvelykujját a vonat vezetőjének. Az egész nem tartott tovább két másodpercnél.

A következő pillanatban megcsikordultak a vonat kerekei, hogy még fent maradt utasait a halott város más pontjára szállítsa.

- Gyerünk! – leheltem a fülledt éjszakába. Eddig ezt a vezényszót mindig ordítanom kellett, hogy az egymással versenyre kelő sorozatok félelmetes hangján át embereim mégis meghallják. Most viszont a suttogás is elég volt, hogy csapatom rendezetten induljon a tőlünk néhány lépésre lévő lépcső felé.

Osonó lábak zaja jelezte, hogy a másik két csapat is megindult a peron két vége irányába. Néhány gyors lépéssel embereim élére álltam, és már így indultunk le a jó állapotban lévő betonlépcsőn. A csapat minden tagja tudta a dolgát, és mindenféle utasítgatás nélkül tette is azt. Volt aki velem együtt az előttünk lévő területet figyelte. Mások a beugrókat derítették fel fénycsóváikkal, és akadtak akik a hátunk biztonságát vigyázták.

Gyorsan a lépcső aljára értünk, ahol egy rövid járda után, átmentünk egy kétsávos főúton. Széles sétálójárda indultunk tovább. De néhány lépés után derékszögben feltartottam a jobb kezem és ökölbe szorítottam ujjaimat. Embereim úgy dermedtek meg a jel láttán mintha csak kővé váltak volna. Egy újabb végtelennek tűnő másodpercig csak néztem fegyverem fénykörében az üres utcát, majd lassan felegyenesedtem. Hátrafordultam, és láttam, hogy embereim is egymás után húzzák ki magukat.

- Valami nincs rendben. – mondtam nyugodtan.

- Valóban nincs Főnök! – morogta géppuskásom, miközben hatalmas fegyverét karjára fektette.

- Rádiós! Információt kérek a célponttól!

- A helyzete változatlan Uram! Továbbra is a házban van. – válaszolta a csuklójára szerelt kijelzőn való némi pötyögés után. Arcán már nyoma sem volt a kövér izzadságcseppeknek.

- Rendben. Fokozott figyelem uraim! – adtam ki a következő utasítást, amit mindenki egy-egy fejbiccentéssel nyugtázott.

Ismét megfordultam és tovább indultam a széles járdán. Ezúttal nem hajlítottam be a térdemet és nem is görnyedtem előre. Helyette bekapcsoltam a váll lámpámat, fegyveremet pedig kényelmesen fogtam két kézre, keresztben magam előtt. Lassú nyugodt léptekkel folytattam utam, miközben szemem, a lámpa fényében az utca részleteit fürkészte.

Kész voltam a legapróbb mozgásra is odarántani a fegyverem és ha kell tüzelni, de nem mozdult semmi. A szél néhány falevelet kergetett a lábunk alá, de semmi más nem mozdult.

A város még halottabbnak tűnt mint a vonatról. A legaggasztóbb az volt, hogy összecsapásnak szinte semmi nyomát sem láttam. Sehol nem volt egy holttest, egy vérnyom, semmi. Egyes boltok ablaka be volt törve, és itt-ott mintha néhány golyó ütötte lyuk tátongott volna a falon, de ez volt minden. Nem álltunk meg egyiket sem megvizsgálni, szorított az idő, és az evakuálásra kijelölt személy akár veszélyben is lehetett.

Magamnak sem szívesen vallottam be, de igazándiból azért nem foglalkoztam a részletekkel, mert minél hamarabb magam mögött akartam tudni a várost. Minden egyes küldetés előtt félttem. De azután, hogy bekerültem a sűrűjébe valahogy mindig akadt, ami nem hagyott időt többé erre az érzésre. Most viszont még mindig mardosott belülről, sőt talán még mélyebbre vájta belém karmait. Kevés dologtól ijedtem meg életemben, szerencsére ilyen volt a természetem. Ezt a várost viszont nagyon ijesztőnek találtam.

- A következő sarkon balra. – mondta határozottan rádiósom, mégsem tudta teljesen elrejtteni a hangjában bujkáló feszültséget.

Szó nélkül követtem utasítását, mivel tudtam, hogy nincsenek problémái a számítógépes térkép kezelésével. Ahogy befordultunk újra át kellett mennünk az úton, amivel eddig párhuzamosan haladtunk. Az elénk táruló utca lassan de folyamatosan emelkedett. Óvatosan, továbbra is mindenre figyelve vágtunk neki. Tőlünk jobbra egy ház betört ablaka mögött tűz lobogott. A lángja ugyan nem látszott, de fénye hosszú árnyakat vetett a benti szoba falára. Valószínűleg bútorok árnyait, mivel egyik sem mozdult, csak imbolygott a tűz fényében. Csapatom több tagja is arra világított, de továbbra sem mozdult semmi. Lassan értük el a kis domb tetejét és már jól láttuk, hogy egy újabb út keresztezi az utcát mielőtt az a mindent elnyelő sötétségben folytatódna. Rádiósom néma maradt, így tartottuk az irányt. Épp mikor az út közepére értünk, sikolyt hozott felénk a szél. Emberi sikolyt. Ezúttal nem volt szükség kézjelekre. A csapat egyszerre dermedt meg, a fegyverek fényezői pedig az útra és a környező házak falaira ugrottak. A sikoly messziről jött, de nem elég messziről.

A fülemben lévő adóvevőhöz emeltem a jobb kezem és finoman megnyomtam a rajta lévő adás gombot.

- Alfa egység itt Bravo, jelentkezz. – mondtam határozottan. A sikoly az Alfa csapat útvonala felől érkezett.

Semmi válasz. Megismételtem a hívójelet, de a helyzet nem változott. Még egyszer próbálkoztam, majd csapatom felé fordultam, hogy lássam az arcukat. Néhányan engem néztek, a többiek fegyvereikkel vizsgálgatták a közelben lévő kisebb bokrokat. Nem láttam félelmet az arcukon, csak zavarodottságot. Azt a fajta zavarodottságot, ami akkor keríti hatalmába az embert mielőtt valami olyanba keveredik, amiről soha még csak nem is álmodott.

- Charlie egység itt Bravo, jelentkezz! – próbáltam elérni a másik csapatot, de most sem kaptam választ.

Újra próbálkoztam, de a fülemben lévő rádió néma maradt. Épp leengedtem a kezem, és elgondolkodtam, hogy mégis csak mi történhetett az elmúlt pár percben, mikor egy kétségbeesett hang kezdett a fülembé ordítani.

- Mindenhonnan jönnek! Mindenhonnan! – ordította a hang miközben a háttérben újra és újra gépfegyverek ugattak föl.

– Vissza! Mindenki vissza! Próbáljátok elérni azt a rohadt házat! – ordított tovább.

- Charlie egység, mi történik ott? – próbáltam információt szerezni a hangtól, amit eltorzított a félelem.

- Csak rúgd be! Rúgd már be azt a szaros ajtót. Mindjárt...ahhhgggg – a félelmetes halálhörgés a következő pillanatban elhalt, a fejemben mégis kérlelhetetlenül visszhangzott tovább. Nem hagytam, hogy a pánik rajtam is erőt vegyen. Gyors fejszámolást végeztem, és a következő pillanatban már tudtam, hogy a Charlie egység nem lehet 3-400 méternél messzebb tőlünk. De akkor miért nem hallottuk a lövéseket? Merült fel bennem a kérdés, de nem értem rá foglalkozni vele.

- Védelmi alakzat! – kiáltottam embereimre.

Csapatom szó nélkül, pillanatok alatt elhelyezkedett körülöttem. Fémes kattanások törték meg az éjszaka csendjét, ahogy kibiztosították fegyvereiket, miközben fél térdre ereszkedtek. Körülöttem a fénycsóvák közepén apró piros pontok jelentek meg, mikor társaim ujja a ravaszra feszült. Én pedig csak álltam a kör közepén és felváltva próbáltam hívni a két csapatot, miközben újra és újra körbefordultam, hogy minden irányba lássam a terepet. De az út mind a négy irányban üres maradt, a házak ablakai mögött pedig nem mozdult semmi.

Az éjszaka fülledt volt, mégis újra megfagyott körülöttünk. Biztos voltam benne, hogy a következő pillanatban mindenhonnan özönlenni kezdenek a pokol legocsmányabb teremtményei, hogy kitépjék a szívünket és felfalják azt. Nem néztem az órára, de tudtam, hogy a másodpercek most ólomlábakon vánszorognak egymás után. A rádió pedig immár teljesen elnémult.

- Rádiós! Hívja a Központot, jelentse, hogy megszakadt a kapcsolat Alfával és Charlie-val, és kérjen utasításokat! –adtam ki a parancsot.

- Igen Uram! - nyugtázta rögtön emberem és miközben továbbra is fél térdén, egyik kezével egy méretes családi házra irányozta fegyverét, a másikkal zongorázni kezdett a csuklóján lévő apró billentyűkön.

Rádiósom rövid mondatai nem jutottak el hozzám. A következő pillanatban autó húzott el a távolban egy a miénkkel párhuzamos utcából érkeve, majd abban el is tűnve. Nem telt el két másodperc és egy hatalmas csattanás rázta meg az éjszakát, mielőtt visszaállt volna annak halotti csendje.

- Uram!

- Hallgatom! – mondtam rádiósomnak, miközben még mindig arrafelé néztem ahol az előbb az autó elszáguldott.

- A Központ tud a kapcsolat megszakadásáról, és vizsgálják az okát. Azt mondták, hogy haladéktalanul folytassuk a küldetésünket.

- Rendben van katona.

Ismertem ezt az utasítást. Civil nyelvre lefordítva azt jelenti, pontosan tudjuk mi történik, és tudjuk, hogy maguk is tudják, de ne foglalkozzanak semmivel. Hozzák ki azt az embert, akiért küldtük magukat. A többi nem fontos.

A Charlie egység bajban volt, és nem volt velük kapcsolatunk. Rajtuk is volt nyomkövető, megkereshettük volna őket, de nem lehetett. Ilyen volt a háború. Nincsenek sem érzelmek, sem hőstettek. Mi vagyunk és egy feladat amit el kell végezni. Egy pillanatra undorodtam magamtól, de csak addig amíg vissza nem tért belém az a jeges nyugalom, amire már percek óta áhítoztam.

- Rendben emberek. Továbbmegyünk, ékalakzat!

A parancs teljesítése most sem telt több időbe, mint az előbb. A szakaszom szó nélkül foglalta el pozícióját az ék két szárnyában, aminek csúcsa magam voltam. Az viszont nem kerülte el a figyelmemet, hogy egyetlen fémes kattánást sem hallottam ami arra utalt volna, hogy újra bebiztosították fegyvereiket. Egyedül ebben a kis részletben hibáztak, de nem láttam értelmét megróni őket érte. Én sem tettem másképp...

Továbbhaladtunk az utcán, figyelve egy talán soha meg sem történt összecsapás apró nyomait. Itt-ott felborult kukák szegélyezték az utat. A kékszínű szemeteszsákok úgy lógtak ki belőlük, mintha csak a beleik lettek volna. 50 méterrel arrébb egy kis háromkerekes bicikli hevert felborulva az út közepén. A kormányja szélén kis színes szalagokat lengetett a szél. A szalagok olyanok voltak, mint egy televíziós vetélkedőben az oda nem illő részlet. Minden sötét volt, minden halott volt. A lámpáink fényében a szalagok mégis vidáman játszottak a széllal. Mintha csak egy sírra színes lufikat vinne valaki, futott át az agyamon.

A távolban lassan kibontakozott az utca vége, de az aszfalt érdekes módon sötét maradt. Olyan volt mintha az út egy hatalmas szakadékban érne véget. Ahogy közelebb értünk jeges borzongás futott

végig a gerincemen és minden izmomat meg kellett feszítenem, hogy ne kezdjek remegni. Az út fekete maradt, alvadt vér fekete. Nem volt szakadék, és az út sem ért véget. Egyszerűen csak vér borította, rengeteg vér. A vérben pedig nyomok voltak. Helyeken elkenődött mintha csak húztak volna benne valakit, másutt kéznyomok tarkították. Groteszki módon az jutott eszembe, mikor a nagy emberek egy bizonyos utcán, aminek a neve nem jutott az eszembe, elhelyezik a kéznyomukat, nagy csinnadratta közepette. Az előttem lévő látvány viszont vérfagyasztó ellentéte volt ezeknek az ünnepeknek.

- Uram! – hallottam rádiósom elcsukló hangját.

Ránéztem majd követtem lámpája fényét, ami az utca utolsó, sarki házának betonkerítésére irányult. A fal valaha fehér lehetett, de ezt már csak sejtettem. Mivel végig vérnyomok borították. Itt is voltak kéznyomok, de volt sok más is. A betonra száradt vérre itt-ott körmök karcoltak valamikor csíkokat, szörnyű üzenetet hagyva maguk után. Másutt hosszú vércsíkok jelezték, ahogy egy artériából vér spriccelt a falra. Elképedve néztem egy szörnyű mézárulás nyomait, amivel nem volt minden rendben. Mint ahogy semmi sem olyan volt a városban amilyennek lennie kellett volna. Rengeteg volt a vér, de sehol nem láttam egyetlen holttestet sem. Sehol egy végtag, de még csak egy darab agyvelő sem. Csak vér és kéznyomok mindenütt, mint valami beteges, őrült rémálomban.

Hallottam, ahogy mögöttem embereim káromkodásokat mormolnak, valaki pedig Isten szent nevét hívta segítségül. Nem akartam, hogy pánikba essenek, és most már még inkább magam mögött akartam hagyni az egész rohadt várost.

- Gyerünk tovább!

Mondtam határozottan, és engem is meglepett, hogy a hangom milyen nyugodt maradt. Nem számít mit érzek, amíg ilyen marad a hangom. Amíg így tudok beszélni és az arcom sem árul el semmit abból ami a fejemben játszódik le, addig minden rendben lesz. Nem mertem belegondolni, hogy utána mi lesz.

Továbbhaladtunk, de körülöttünk lassan a pokol tornáca elevenedett meg. A csapattól balra egy felborult autó lángolt az árokban. A tűz megvilágította a további vérnyomokat az úton. Akaratlanul is figyeltem őket a lámpám fényében. Tudtam nyomot olvasni, de most azért könyörögtem Istenhez, hogy bár ne tudnék. Aki megismeri az apró részletek titkait, az sokat megtudhat pár lábnyomból, vagy akár pár csepp vérből is. Itt viszont rengeteg nyom volt és még több vér. A szemem előtt szinte kirajzolódott mi is történt az utcán pár órája.

Valakik futottak, többen is, ezt mutatták az egymástól távoli lábnyomok. Akik üldözték őket viszont úgy jártak mintha részegek lennének, lábukat csak vonszolva, tántorogva. Aztán a menekülők egyike elesett, ezt mutatta a hatalmas elkenődött nyom a vérben. Aztán ott voltak a hosszú kéznyomok.

Próbált tovább mászni, menekülni. Aztán kéznyoma körül megsűrűsödtek más kéznyomok. Utolérték, aztán... Még több vér. Az út szélén, a fákon, mindenütt csak vér.

Éreztem, ahogy felgyorsul a légzésem, majd a következő pillanatban megnyugodott mikor alkalmaztam a kiképzésen tanult speciális technikát. Istenem csak érzünk oda és tűnjünk el innen. Ha ilyen a pokol, soha többé nem követek el bűnt. A gondolatok cikáztak a fejemben, és úgy éreztem többé nem véd meg a hatalmas puska sem a kezemben. Az egész város maga volt a borzalom, mintha mindent ami gonosz egy helyre gyűjtöttek volna, aztán a lakosokra engedték volna. Úgy éreztem, ha nem láttam csak hallottam volna ami ezeken az utcákon történt bizonyosan abban is beleőrülnék.

- A következő ház az.

Rádiósom hangja halk volt és gyenge. Akárcsak egy kísértetnek, ami szörnyű tetteiről suttog egy remegő gyereknek az éjszaka közepén. Tudtam, hogy a nyomomban lépkedő ember retteg.

Megálltam a széles barna kapu előtt, és a jobb kezemmel intettem mintha csak magam elé akarnék engedni valakit. A mozdulat határozottra sikerült, és abban a pillanatban erre nagyon büszke voltam. Biztos voltam benne, hogy nem a rádiós az egyetlen a csapatban aki fél. De én nem engedhettem meg magamnak ezt a luxust, úgy semmiképpen sem, hogy a többiek is lássák rajtam. Azt kell érezniük, hogy akármilyen is történik itt, én mindent az irányításom alatt tartok. Semmi sem lep meg, semmi sem zökkent ki a nyugalmamból. Bármi történik, ők teszik amit mondok és minden rendben lesz. Egyenlőre ötösré vizsgáztam az illúzióból. Szinte éreztem arcom minden egyes izmát, ahogy nyugodtan érzelmek nélkül pihennek, és ez erőt adott. Én vagyok a parancsnok, és a fiúk hallgatnak rám. Én irányítok.

A gondolatok újra elővarázsolták valahonnan a jeges nyugalmat, aminek illúzióját nem akartam lerombolni azzal, hogy visszanézek a mögöttünk maradt utca borzalmaira. Inkább figyeltem egyik katonám amint előlép és egy kulcscsomót húz elő a zsebéből. Néhány perce még azért átkozódott, mert kikapott társától a kártyában, most pedig alkarja izmait megfeszítve igyekezett elrejtteni előlem, hogy mennyire remeg a keze. Az enyém nem remegett. Még nem.

Valami felmordult mögöttem. Embereimmel egyszerre fordultam hátra, és szegeztem a fegyverem a szemben lévő ház kerítése mögötti egyik bokorra. A bokrot teljesen fényárba borították az egy pontba irányuló lámpák fényei és apró piros pöttyök kezdtek táncolni rajta. A bokor kissé megremegett, majd újra felhangzott a túlvilági morgás.

- Nyitva. – mondta a hátam mögött a ház összes kulcsát birtokló katonám.

- Adjunk neki, akármilyen legyen is az! – sziszegte emberem, aki előző este állítólag megkefélt a pincéernőt.

- Nem! Befelé! – válaszoltam mire egyszerre kezdtünk hátrálni az immár nyitott kapu felé.

Embereim begyakorolt sorrend szerint engedték le fegyvereiket és futottak be a kapun, hogy aztán annak rácsain keresztül újra a bokorra szegezzék fegyverüket. Én voltam az utolsó. Nekem nem kellett leereszteni a fegyverem, amiért most végtelenül hálás voltam. Csak hátráltam, és folyamatosan a bokrot figyeltem, amiben újabb morgás kezdődött.

- Zárd be ezt a szart! – mondtam. A hangom már nem volt olyan érzelemmentes, mint az előbb.

Emberem gyors mozdulatokkal teljesítette parancsomat, csak a kulcslyukba nem talált bele elsőre. Megfordultam, és elindultam a ház felé vezető 30 méteres autófeljárón. Határozottságom jó hatással volt embereimre. Felvették a megfelelő pozíciót. Ketten velem együtt az autótutat fürkészték, ketten a bezárt kaput, négyen a feljáró két oldalán lévő kertet. Az autóbejárót szegélyező gyér szőlősoron félúton mindkét oldalon kis kapu vezetett a kertbe. Jobbra tőlünk kékszínű medence állt egy öreg szilvafa alatt. A rávetülő fényben láttam, hogy valami van a vízben. De nem láttam mi az, mert a medence lefedésére használt takaró teljesen köré csavarodott. Valami volt a vízben, és élettelenül lassan lebegett a tetején. El akartam érni a házat, mindennél jobban el akartam érni. A ház olyan volt, mint az átjáró egy rémálom és a valóság között. Bejárata melletti ablakai sötétek voltak, de nem voltak betörve. Az ajtó is sértetlennek tűnt. Az ablakokon le volt engedve a redőny. Abban a pillanatban a ház olyan volt számomra mint egy erőd, ami megvéd mindentől.

Józságom utolsó cseppjeit használtam fel, hogy ne felszaladjak a bejárathoz vezető lépcsőn, hanem csak óvatosan fellépdeljek rajta miközben a bejárati ajtóra szegeztem a fegyverem.

A néhány fokos lépcső tetején megálltam a kis négyzet alapú teraszon, és vártam, hogy kulcsos katonám munkához lásson. Megvártam míg babrálni kezd az ajtóval, és egy másik emberem mellém ér, hogy biztosítsa a munkáját. Megfordultam és a lépcső tetejéről körbenéztem. Most beláttam az egész kertet, már amennyire a sötétben látni lehetett. A szemben lévő ház bokra már elveszett a sötétben. Embereim félkörben álltak a lépcső alján és fegyvereikkel a kertet fürkészték.

Hosszú, elnyújtott kutyavonyítás kelt útra a szélben. A következő pillanatban szinte az egész város válaszolt rá. Elnyújtott hörgések hangzottak fel minden irányból. Valamelyik egészen messziről jött, szinte elhalt a nagy távolság súlya alatt, de volt ami olyan közélről, hogy épp csak a lámpáink fénye nem érte el. Szakaszom tagjai izgatottan kezdték el jobbra-balra kapkodni a fegyvereiket. A kert sötétjét remegő és ugráló fények szeltek darabokra. Furcsa érzés vett rajtam erőt, és időm sem volt rá, hogy ellenálljak neki. Fegyveremet felemeltem és az autófeljáró vége felé világítottam. Az erős katonai lámpa átszelte a több tíz métert és egy, a kapu rácsaiba kapaszkodó, imbolygó alakot világított meg. Újabb hörgések indultak útjukra, de most mintha mindegyik sokkal közelebről jött volna. Az egyik hang a kaputól jött, tudtam, pedig nem akartam elhinni. A halott város életre kelt, hogy bekebelezzen minket.

Újabb kutyavonyítás, újabb hörgések. Olyanok voltak ezek a hangok mint a halálhörgés, mégis mások. Agyam megtalálta a megfelelő magyarázatot, de én nem voltam hajlandó elfogadni. Olyan halálhörgések voltak, amit a halottak hallatnak haláluk után. Más az eligazításon zombikról hallani és más érezni, ahogy körülölel túlvilági énekük. Csobogás hallatszott a medence felől, mintha kiömlött volna belőle a víz. Mintha valami kimászott volna belőle.

A következő pillanatban lent várakozó embereim idegei felmondták a szolgálatot. Ketten hosszú sorozatot eresztettek meg a medence felé, és a lövések zaján át is hallottam, ahogy a golyók tompa puffanással célba érnek. Más a kapu felé lőtt, megint más a jobboldali kertbe. Rá akartam szólni embereimre, hogy szüntessék be a tüzelést, de nem tudtam megszólalni, és mire nyeltem egyet, maguktól is befejezték.

- Uram, valami nincs rendben a zárral, nem tudom kinyitni. Megpróbálhatom megbütykölni.

Hátrafordultam és láttam, ahogy katonám a zár előtt térdel. és valami szerszámot bányászik elő bevetési mellénye egyik első zsebéből. Újabb hörgést hozott felém a szél. Megpördültem.

Fegyverem lámpájának fénye ismét a kapura esett, ahol az előbbi alak épp a rácsokba kapaszkodva tápázkodott fel, közben két újabb társa csatlakozott hozzá. A város pokoli teremtményei rázták a kaput és hörögtek, egyre csak hörögtek. Elég volt.

- James, gyere fel ide azonnal!

Méretes géppuskásom két lépéssel előttem termett, mindig nyugodt arcán hatalmas izzadságcseppek húztak lefelé. Valaki megint lőtt. Hallottam, ahogy megint víz ömlik ki a medencéből. A ház sarkánál felhördült valami. Elkaptam James mellényét.

- Rúgd be azt a kurva ajtót, rúgd szét a picsába! – ordítottam rá, majd az ajtóhoz fordultam. Térdelő emberem remegő kezéből pont ekkor esett ki a szerszám, amit használni próbált.

- Tűnés onnan! – ordítottam rá.

James az ajtóhoz lépett, a másik katona elugrott onnan és letámasztott puskájáért nyúlt. Már nem néztem hátra, nem akartam tudni mi történik. Újabb sorozatok indultak halálos útjukra, miközben a torkolattüzek fénye visszatükröződött a méretes faajtóról. Valami összeesett a ház sarkánál. A kapu nyikorogva szakadt be egy számomra ismeretlen erő kényszere alatt. James pedig egyetlen rúgással kinyitotta az ajtót...

***

A vér lassan átáztatta a kötést a lábamon. Nem áll el, állapítottam meg újra magamban. Ugyanúgy ahogy az oldalamon és a jobb bicepszemen lévő harapásokból is tovább szivárgott. Már nem próbálkoztam azzal, hogy még erősebbre húzzam a kötéseket. Mikor utoljára megpróbáltam a lábamon, elhántam magam a fájdalomtól. Ez pont elég volt ahhoz, hogy feladjam. Lassan megértettem, hogy nem az én elsősegély tapasztalataimmal van a baj, hanem a sérülésekkel. Egyszerűen nem alvadt meg a vérem. Nem tudtam, hogy miért, de nem is igazán érdekelt. Biztos voltam benne, hogy már sosem fogom megtudni.

Lassan körülnéztem a szinte teljesen üres szobában. Az ajtóval szemben ültem a falnál. Rajtam kívül csak egy régi szekrény volt tőlem jobbra a sarokban. A vállamon lévő lámpa fénye megtöltötte a szobát, ami a lehúzott redőny miatt valószínűleg teljesen sötét lett volna.

A zombik tovább kaparásztak. Amióta bezárkóztam a szobába egyre csak kaparták az ajtót és a lehúzott redőnyt.

Az egész nem tartott tovább húsz percnél.

Bejutottunk a házba, de az ember akiért küldtek már ugyanolyan szörnyeteggé vált, mint amik közben ellepték a kertet. A házban is volt belőlük jó pár, de az is lehet, hogy csak hátul nyitva maradt egy ajtó. Nem ismertük a terepet, az átkozott húszabáló élőholtak pedig mindenhol jöttek. Mindenki lőtt mindenre ami mozgott és felé közeledett. A kártyabajnok katonám véletlenül lelőtte szoknyapecér társát. James a hatalmas géppuskával verte szét ellenfelei fejét, majd az ablakhoz nyomakodott és tüzelni kezdett a kertben kóválygókra. A fegyver ordítása erőt adott nekünk és egy pillanatra mindenki hitt benne, hogy győzhetünk. Aztán előkerült egy kutya valahonnan és elharapta James torkát. Egy falba épített ajtó mögül kezek nyúltak ki és berántották a rádiósom. Az embereim lőttek és újratöltöttek, akárcsak én. De egyre csak fogytunk. Ha szétloccsantottuk egy zombi fejét kettő lépett a helyére. A csapat maradékával megpróbáltam elől kitörni, de a kertet addigra már teljesen megtöltötték az élőholtak. Két katonát lerántottak a teraszról, nekem kifogyott a gépfegyverem. A pisztolyért nyúltam de az egyik megharapott. Nem tudtam sorba rakni a küzdelem történéseit, az egész egy kusza massa volt. Egyetlen dologra emlékeztem tisztán. Egyszer csak egyedül maradtam. A kezemben üresen kattogott a pisztoly, és nem találtam a combomon több tárat hozzá. Valahonnan emberi sikolyt hallottam, aztán berontottam egy szobába, és gyorsan magamra zártam az ajtót.

Azóta elláttam a sebeim azzal a kevés kötszerrel ami nálam volt és magamba nyomtam a kis morfium adagom. Ettől először kellemesen elkábultam, de a hatása közel sem tartott olyan sokáig, mint reméltem.

Ahogy kitisztult a fejem könnyen és gyorsan felmértem a helyzetemet. Tudtam, hogy meghaltam, csak még nem végezték el a papírmunkát. A társaim mind elestek, a lőszerem elfogyott, és a rádiót amin elérhetném a központot, valószínűleg valamelyik szörnyszülőtt ropogatja rádiósom szemgolyója

kibányászása közben. De ha el is érném őket, mire mennék vele? Mikor tájékoztattuk őket, hogy Alpha és Charlie bajba került, nem tettek semmit. Valószínűleg csak kihúztak pár nevet egy nagy kockás füzetben. Immár az én nevemet is biztosan kihúzta valaki.

Jobb kezem pisztolyom markolatára tévedt. Lenéztem rá. A szán már nem volt hátraugorva, mint mikor kifogy a lőszer. Rendesen a helyén pihent, de látszott, hogy a fegyverben nincs tár. Persze hogy nem, hiszen mindent kilőttünk rájuk amink csak volt. A fegyverben immár csak egyetlen töltény volt. Az utolsó golyó, amit egy buta mondás szerint magamnak tettem félre. Tettem ezt úgy, hogy hittem Istenben és így elvetettem az öngyilkosságot. Mégis úgy éreztem, hogy bármikor kerülhetek olyan helyzetbe, hogy feladom ezt a hitet. Hát nem jött össze. Annál, ahogy ültem a félhomályos szobában és hallgattam a zombik kaparászását nem tudtam kilátástalanabb helyzetet elképzelni, mégsem akartam használni a pisztolyt. Éreztem, hogy nem lenne értelme. Nem tudnám meghúzni a ravaszt. Kitaláltam mást helyette. De arra még volt időm. Reménykedtem, hogy a zombik egy ideig még nem tudják betörni az ajtót, és lesz időm rendesen befejezni a számadásom.

Bizony mikor az ember a halál küszöbéhez érkezik átgondolja az életét. Ezt sok filmben láttam már és meglepett, hogy a valóság mennyire hasonló. Csak ültem ott és újra és újra felvillantak előttem az életem egyes eseményei. Akárhogy is, elégedett voltam vele. Világ életemben katona voltam. Először hivatásos, aztán mikor leszereltek, mert ájultra vertem egy beszari hadnagyot aki miatt majdnem meghaltam, zsoldosnak álltam. Nem volt rossz élet. Sokkal többet kerestem mint hivatásos katonaként, és lazább volt a fegyelem. Minden amire szükség volt hozzá az a profizmus volt. Én pedig a sivatagi viharban letettem a névjegyem. Sosem kellett falukat kiirtanom, és egyszer sem néztem végig, ahogy társaim nőket erőszakolnak meg. Egyszer lelőttem egy hülye kölyköt mert „el akart játszodozni” egy kislánnyal, de nem érdekelt senkit. Senki sem szerette, csak rontotta a levegőt. A zsoldos munkák után senkit nem érdekelt, hogy ki hogyan esett el. Fizettek, aztán mindenki szedte a sátorfáját.

A magánéletemmel is elégedett voltam abban a pillanatban. Voltak barátaim, nem is egy és nagyon szerettem őket, mégha ezt így konkrétan sosem mondtam meg nekik. Jártam velük bulizni, túrázni, csajozni. Mindent együtt csináltunk, mikor nem dolgoztam. És csak szórtuk, szórtuk a pénzt amit megkerestem azokon a véres éjszakákon. Amikor nem volt meló, akkor az ő pénzüket szórtuk, soha nem néztük ki mit ad a partiba. Úgy éltünk, mint a királyok, és azt tettük mindig amihez kedvünk volt. A törvényt soha nem hágtuk át, de elmentünk a legvégső határokig. Élveztük az élet minden egyes percét, és biztos voltam benne, hogy helyesen tettük. Mikor elindultam megmenteni ennek a tudósnak a lötyedt seggét, akkor is csak az járt a fejemben, hogy a pénzből legalább egy hónapot húzhatunk majd le Miami Beach-en. Elmosolyodtam. Ehelyett most itt ülök üres zsebbel és azzal a biztos tudattal, hogy többé nem megyünk sehová, együtt legalább is biztos hogy nem.

Benyúltam az egyik első zsebembe és elővettem a cigimet. Rágyújtottam. Ekkor vettem csak észre, hogy a zsebből kikandikál valami. Lassan kihúztam és még mielőtt fény vetült volna rá, a fénykép máris mosolyt csalt az arcomra. Én voltam rajta, amint egy gyönyörű szőke lányt karolok át. Vigyorogtam mint a vadalma, hiszen fülig szerelmes voltam a lányba. Ő pedig mosolygott, mert örült, hogy ott állok mellette. Mindketten egy üveg sört tartottunk a kezünkben és a kamera felé lendítettük mintha csak együtt szeretnénk inni vele. Ez volt a legjobb képem a lányról. Ez volt az egyetlen képem, amin úgy álltunk egymás mellett, mint egy pár. Ez volt az egyetlen kép amiben titkon az álmaim testesültek meg.

Csak néztem a képet és közben lassan felhúztam a jobb lábam, nem törődve az oldalamba nyilalló fájdalommal. Rátámasztottam a cigit tartó kezem könyökét és így kényelembe helyezve magamat nagyot szívtam belőle. A füstöt a kép felé fújtam, de csak finoman, hogy ne érje el azt, hanem még előtte felszálljon. Ha van mágia, akkor ez az egész most eltűnik és megint ott leszek mellette, gondoltam. De nem történt semmi. Néztem a lányt és néztem azt a mosolyt amibe mindig beleszerettem, ha vele voltam. Amit zsoldosként megtanul az ember, általában az életben is hasznosítani tudja, így volt ez a kettős játékkal is. Másfél éve játszottam kettős játékot a lánnyal. Szerettem, de nem mondtam el neki. A legjobb barátja voltam. Ha buli, akkor én voltam az első akire gondolt. Ha baj volt engem hívott elsőnek. Én pedig jól éreztem magam vele, segítettem és megóvtam mindentől. Egyszer egy társaság belénk kötött mikor hazakísértem. Négyen voltak. Nem volt nagy verekedés. Kettőnek eltörtem a karját, egynek a térdét, az utolsó pedig elszaladt. A rendőrök nem csináltak nagy ügyet belőle. Ismerték már jól a fiúkat, felvettek egy jegyzőkönyvet, aztán már vitték is őket. Soha senkinek nem engedtem, hogy bántsa. De azt se mondtam meg neki soha, hogy szeretem. Figyeltem a jeleket, hogy hogyan beszél velem, hogy hogyan néz rám, minden apró részletet. De minél jobban figyeltem annál jobban belezavarodtam az egészbe. Néha úgy éreztem, csak ki kell nyújtanom a kezem és az enyém lehet. Máskor biztos voltam benne, hogy soha nem látna többet bennem egy barátnál. Őrlődtem és vártam. A másfél év alatt senki más nem keltette fel az érdeklődésemet és nem is feküdtem le senkivel, ami miatt a többiektől hallgathattam is rendesen. De képtelen voltam rá. Csak rá volt szükségem.

Talán pont ezért féltem túlzottan attól, hogy elveszítem. Ezért rettegtem attól, hogy még barátként sem lesz mellettem, hogyha kiterítem a kártyáimat. Féltem a kudarcától, féltem, hogy többé nem érinthetem meg az arcát, hogy nem érzem majd a haja illatát mikor hozzám bújik, hogy többet nem nevetünk majd cinkosan össze. Féltem....

- Miért nem mondtam meg neki? – suttogtam a szoba magányába.

A pokol tornácán persze már nem tűntek a dolgok olyan bonyolultnak, az egyenlet sok alkotóeleme kiesett ami csak bonyolította azt. A félelmem nevetségesnek tűnt. Végül is zsoldos voltam.

Mennyi időre veszíthettem volna el, hogyha elmondom neki? Talán a következő melóig vagy az azt követőig. Az én szakmában nem hosszú életű az ember.

És mi van, ha belemegy? Akkor ugyanezt az időt vele tölthettem volna, boldogan. Nem. Sokkal több időt tölthettem volna vele. Rengeteg időt. Felhagytam volna a zsoldos életmóddal. Elmehettem volna önvédelmi oktatónak, vagy épp fegyvermesternek egy lőtérre, vagy a tököm tudja. Ha velem lett volna, nem igazán számított volna, hogy mit kell csinálnom. Nem számított volna semmi más csak ő.

Ahogy a fejem a falnak döntöttem és újabb cigire gyújtottam kirajzolódott előttem egy ízlésesen berendezett lakás képe. Láttam magam, ahogy belépek az ajtón. Aztán őt ahogy hozzám lép és megcsókol. Az egész olyan volt, mint valami romantikus film. Néztem, amint tovább pergett. Figyeltem, ahogy összébújva ülünk egy moziban, ahogy egymásba gabalyodunk egy diszkóban, ahogy szeretkezünk egy nagy franciaágyon.

A film már sosem készül el, és ez az én hibám volt, csakis az enyém. Szomorúan néztem a lány vidám arcát. Nem tudtam, hogy még mennyi lehet hátra az életemből, de az egészet odaadtam volna azért, ha most elbúcsúzhatnék tőle. Csak még egyszer utoljára megölelhetném, vagy egyszerűen csak érezhetném az illatát...

Az ajtó megreccsent. A zár körül lassan repedés futott végig. Már nem volt sok hátra. A játék utolsó felvonása következett. Még egyszer utoljára a lányra néztem, és egy apró pusztit nyomtam az orra hegyére a képen. Lassan, fáradtan kinyitottam a tépőzáras zsebet a mellemen és visszaraktam a mélyére egyetlen kincsemet. Akárhová megyek is a kép velem jön. A kezembe vettem a csőre töltött pisztolyt.

Egy másodperccel később az ajtó beszakadt és egy eltorzult arcú nő zuhant be rajta, de valahogy megőrizte az egyensúlyát és nem esett el. Lassú támolygó léptekkel indult felém, miközben ajkakat nélkülülő száját elnyújtott nyögés hagyta el.

Felemeltem a pisztolyt és lőttem. A fegyver sokkal nehezebb volt, mint eddig bármikor. Hamar rájöttem, hogy a vérveszteség miatt örülhetek, hogy egyáltalán még fel tudtam emelni. Ennek ellenére egészen jó lövés volt. Pont a nő két szeme közé csapódott be. A zombi feje hátracsuklott, teste pedig megpördült a tengelye körül mielőtt elvágódott volna.

Az ajtónyílásban azonnal másik kettő tűnt fel, ezek férfiak voltak nem mintha bármit is számított volna. A szemem sarkából láttam, ahogy beszakad a redőny és valami bezuhan a lyukon keresztül. Ahogy a halott, húsrá áhítozó arcok egyre közeledtek, eldobtam a pisztolyt, és lenyúltam a derekamhoz. Hezitálás nélkül húztam ki a két biztosító szöveget. Aztán csak figyeltem a förtelmes tömeget, ahogy körbevesz és az első sorban állók lehajolnak előre nyújtva csontos kezeiket, hogy végre megkaphassanak.

RESIDENT EVIL ELJÁTSZOTT LEHETŐSÉG

Azok az ujjak viszont sosem értek el, mert a következő pillanatban darabokra tépte őket az övemen felrobbanó két gránát. Egy ezredmásodperccel a detonáció előtt, vagy talán még kevesebbel megszületett a fejemben életem utolsó gondolata és visszhangot vert a koponyámon mielőtt az megszűnt volna létezni.

- Miért nem mondtam el neki?